

Makale Geliş | Received: 12.03.2022
Makale Kabul | Accepted: 01.06.2022
Yayın Tarihi | Publication Date: 30.09.2022
DOI: 10.20981/kaygi.1086879

Beyhan BAYRAK

Dr. | Dr.
ORCID: 0000-0001-7428-936X
kalkanbeyhan@hotmail.com

Essensializmin Yeniden Doğuşu: William Bagley ve Arthur Bestor'un Temel Eğitime Yönelik Bakış Açılı

Öz: Tarihsel süreç içerisinde farklı eğitim teorileri ortaya çıkmış ve bu teoriler ülkelerin eğitim sistemlerini etkilemiştir. Bu süreçte eğitimi kültürel değerlerin aktarımı olarak nitelendiren ve temel disiplinlerin öğretmen tarafından aktarılmasını savunan özcü anlayış ortaya çıkmıştır. Essensializm (Özcülük) özellikle 20. yüzyılın başlarında, ilerlemeci anlayışa karşı göstermiş olduğu tepkiler sonucunda organize bir hareket olmuş ve bir kuram haline dönüşmüştür. Özcülerin eleştirdiği ilerlemeci eğitim anlayışı pek çok ülkenin eğitim sistemini etkilediği gibi Türk ve Amerikan eğitim sistemini etkilemiştir. Özcü düşünürlere göre son dönemde Avrupa okullarının standartları ve başarıları artarken, ilerlemeci anlayışı benimseyen ve disiplinli temel eğitimi göz ardı eden Amerikan okullarının akademik standartları düşüşe uğramıştır. Bu çalışmanın amacı da, ilerlemeci ve yapılandırmacı teorilerin eğitim sistemini zayıflattığını ve güçsüzleştirdiğini düşünen ayrıca 20. yüzyıl Essensialist yaklaşımın kurucuları olarak değerlendirilen William Bagley ve Arthur Bestor'un eğitime yönelik fikirlerini analiz etmektir. Çalışmada, öncelikli olarak Bagley'in temel eğitime dair görüşleri ve öğrenci deneyimini ön planda tutan ilerlemeci anlayışa karşı açmış olduğu savaşı irdelenecektir. Daha sonraki süreçte Bestor'un liberal eğitim çerçevesinde oluşturduğu disiplinli entelektüel eğitim anlayışı ve eğitimi hayata hazırlık olarak nitelendiren ilerlemeci anlayışa yönelik eleştirileri analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Eğitim Felsefesi, Özcülük, W. Bagley, A. Bestor, İlerlemecilik

The Rebirth of Essentialism: William Bagley and Arthur Bestor's Perspectives on Basic Education

Abstract: In the historical process, different educational theories have emerged and these theories have affected the education systems of countries. In this process, an essentialist approach has emerged, which describes education as the transfer of cultural values and advocates the transfer of basic disciplines by the teacher. Essentialism, especially in the early 20th century, became an

organized movement and turned into a theory as a result of the reactions it showed against the progressive understanding. The progressive education approach criticized by the Essensialists has affected the education system of many countries as well as the Turkish and American education systems. According to Essensialist thinkers, while the standards and achievements of European schools have increased recently, the academic standards of American schools, which adopt a progressive approach and ignore disciplined basic education, have decreased. The aim of this study is to analyze the ideas of William Bagley and Arthur Bestor, who think that progressive and constructivist theories weaken and weaken the education system, and who are considered to be the founders of the 20th century Essentialist approach. In the study, Bagley's views on basic education and his war against the progressive understanding that prioritizes student experience will be examined. In the next process, the disciplined intellectual education approach created by Bestor within the framework of liberal education and his criticisms of the progressive understanding that characterizes education as preparation for life will be analyzed.

Keywords: Educational Philosophy, Essensialism, W. Bagley, A. Bestor, Progressivism

Essensializmin (Esasicilik, Özcülük, Temelcilik), genel anlamda amacı yeni nesillere kültürel mirası aktarmak ve eğitimli iyi vatandaşlar yetiştirmektir. Bu bağlamda geçmişte yararlı olan bilimlerin, sanatların ve temel yeteneklerin, eğitim sayesinde geleceğe yansıtılmasını savunan bir kuramdır (Gutek 2014: 289). Özcülük bu temel konuları çalıştırarak, temel prensipler çerçevesinde eğiterek, sağlam disipline alışkanlıklar geliştirerek ve otoriteye saygıyı öğreterek amacını gerçekleştirmek ister (Tuncel 2004: 229). Disiplini, düzeni, kontrolü ve çalışkanlığı önemle vurgulayan Özcüler; okuma, yazma, matematik ve çağdaş toplumsal davranışlar gibi temel yeteneklerin insanı en üst seviyede donanımlı bir varlık durumuna getirdiğine inanır. Kurama göre araçsal bu yetenekler ilkökul müfredatında bulunmalı; ortaokul düzeyinde ise tarih, matematik, fen bilimleri, yabancı diller ve edebiyat gibi derslerden temel bir müfredat oluşmalıdır. Bir yüksekokul müfredatında da hem sosyal hem de fen bilimleri yer almalıdır. Doğal ve sosyal çevreyle ilişkili olan konularla bilgilenen öğrenciler bu sayede uygar bir topluma katılabilmek için en doğru biçimde sürece dâhil olurlar (Gutek 2014: 289).

Temel eğitim, tarihsel süreç içerisinde okullarda uygulanmış ve kendini hissettirmiştir. Ancak eğitiminde çeşitli biçimlerde dile getirilmesine rağmen özcülüğün, ilerlemeciliğe karşı bir tepki olarak ortaya çıktığından 1930'lara kadar organize bir hareket olmamıştır. Özcülük açıkça tanımlanmış bir eğitim felsefesi olarak 1938'de William C. Bagley tarafından formüle edilir ve Bagley'in liderlik ettiği

Essentialist Committee for the Advancement of Education (Eğitimin İlerlemesi için Essentialist Komitesi) 1920'lerde destek kazanan ve güçlenen ilerlemeciliğe bir saldırı başlatır (Null 2007; Tuncel, 2004: 228). İlerlemeci anlayış genel anlamda eğitimi hayata hazırlık olarak değil "hayatın kendisi" olarak görür. Her öğrencinin kendine özgü eşsiz bir potansiyeli vardır ve eğitimin görevi de deneyimler yoluyla bu potansiyeli tam olarak hayata geçirmek olmalıdır. Bunun için de eğitimde, öğrencilerin anlamı inşa etmelerini mümkün kılacak etkinlikler, onların mevcut bilgilerine yeni bilgiler katmalarını temin edecek bir müfredat programı, iş birliği içinde karşılıklı öğrenme anlayışı, projelere dayalı değerlendirme teknikleri yer almalıdır (Cevizci 2016: 131). Böylece eğitimde, öğretmene rehber olma görevi yüklenirken, öğrenciye her şeyin merkezinde olan ve deneyimlerini kendi edinen bir görev verilmektedir. Buber'e göre, eğitimde güç iradesine sahip öğretmen geçmişi yani tarihi temsil etmektedir. Tarihin geleneksel yapısını taşıyan öğretmen çocuğa daha önceden düzenlenmiş bilgiler doğrultusunda değerleri aşar ve çocuğu bu değerlerin içine çeker. Öğretmen tarihin aktarıcısı ve güç sahibi olarak kendini gördüğü için otoriter tutumunu çoğu zaman arttırır. Öğrenciyi her bakımdan zorlamaya başlar. Zorlama, olumsuz bir gerçekliktir ve eğitimde zorlama ayrılık, aşağılama ve isyan demektir (Bayrak 2021b: 192). Özcülüğün savunucusu olan Bagley'e göre ise, ilerlemeci anlayışın benimsenmesiyle birlikte Amerikan eğitimi uzun zamandır 'disiplin' terimini kelime dağarcığından çıkarmıştır. Disiplin kavramına karşı gelen teorisyenler, öğretmen tarafından dayatılan tüm öğrenme görevlerini 'otoriter' olarak kabul edip karşı çıkarken, ne öğreneceğini kendi seçen öğrencinin hakkını savunmuşlardır. "Sistematik ve sıralı öğrenmeyi göz ardı edip, öğrenciyi az direnç ve en az çabayla kendisini ilgilendirmeyen bir göreve yönlendirdiler ve bu durumu mantıklı hale getirirdiler. Bütün bunları demokrasi ve özgürlüğün sihirli isimleriyle savundular" (Bagley 1938: 253). Ancak özcülerin bakış açısına göre öğretmen hem açıklayıcı hem de yönetici veya rehber olarak eğitimde merkezi bir öneme sahiptir. Bu bağlamda öğretmen hem uzmanlık

bilgisine sahip olma noktasında, hem de öğretim yeteneği bakımından profesyonel bir öğretici olmalıdır (Cevizci 2016: 50).

Tarihi süreçte esasicilik 1950'lerde soğuk savaş sırasında ve 1980'lerde "temellere dönüş hareketi" ile birlikte diğerlerine üstün gelen bir eğitim hareketi olur ve Reagan hükümeti sırasında Eğitim Bakanı William J. Bennett ve yardımcısı Hyman Rickover ile tarihçi Arthur Bestor tarafından temsil edilir (Tuncel 2004: 228; Urban, 2003: 16). Bu dönemde temel eğitim unsurlarının yeniden canlanışında üç gelişim evresi gerçekleşir; *birincisi*, 1950'lerde, Bestor'un entelektüel disiplin müfredatını temel alan ve temel akademik konu ve yeteneklere dayalı çalışmalar yapan Temel Eğitim Kurulunun oluşturulmasıdır. Bu kurul liberal konulardan ve fen bilimlerinden oluşan bir içeriğe çok önem vermiştir. *İkincisi*, bazı ebeveynlerin, iş adamlarının, politikacıların ve meslekteki uzman eğitimcilerin çeşitli nedenlerden dolayı eğitim konusundaki hoşnutsuzluklarda hemfikir olmalarıdır. Bu eleştiriler farklı nedenlerden kaynaklanmakla birlikte hepsinin bulunduğu nokta temel yeteneklere, konulara ve değerlere geri dönüş arzusudur. *Üçüncüsü*, bu gelişmelerin federal yönetim tarafından desteklenmesi ve buna Reagan yönetiminde eğitim bakanı olan Terrel Bell'in 1983'te "Tehlikede Bir Ulus" başlıklı bir rapor yayınlatarak öncülük etmesidir. Bagley ve Bestor'un eleştirilerini yansıtan bu rapor; toplumun eğitim temellerinin gelişigüzel olgularla aşındırıldığı ve bunun da ulusun ve halkın yalın geleceğini tehdit ettiği konusunda uyardığıdır (Gutek 2016: 299).

Özcülüğe dair bu yeni dönemde, düşünürler arasında eğitime yönelik birtakım farklılıklar olmasına rağmen, pek çok merkezi noktada da hemfikirlerdir. *İlki*, eğitim teorisinin, informal öğrenmenin aşırı derecede popüler hale geldiği bir dönemden sonra öğretmenin birincil rolünü yeniden vurgulaması gerektiğine yöneliktir. *İkincisi*, müfredatın organizasyonunda makul miktarda sistemin önemini yeniden tesis edilmesidir. *Üçüncüsü*, öğretmenlerin, totaliter devletler kurma girişimleriyle mücadele etmek için demokratik ideallerin özünü öğrencilerine öğretmeleridir. *Dördüncüsü*, her çocuğun, konuyu onlara bütünlük

içinde öğreten bir öğretmene ihtiyacı olduğuna yöneliktir. Ayrıca, bu konu bütününe öğrenilmesi toplumsal ilerleme için gereklidir. *Son* olarak, öğrencilerin sadece kendileri için değil, aynı zamanda Amerikan kültürünün gelişmesine katkıda bulunabilmesi için eğitimlerini sürdürmeleri gerektiğine yöneliktir (Null 2007: 1041).

Bu düşünceler çerçevesinde özcüler tarafından okulun en belirgin amacı, genel düşünsel disiplinleri ve yaygın yetenekleri gençlere aktarma olarak belirlenmiştir. Okul, bu yetenek ve konuları aktararak kültürel mirasın sürekliliğini sağlar. Özcülük kavramı ile bir yandan temel kültürel unsurlar belirlenirken bir yandan da okula bunların sürekliliğini sağlayabilmesi için kültürel aktarıcılık rolü yüklenmektedir. Bu anlayışa göre okulun öncelikli misyonu eğitimidir; yoksa kültürel ilerlemecilerin ve yeniden-yapılandırmacıların ileri sürdüğü gibi toplumsal mühendislik değildir. Değişim ve yeniliklere şüpheyle bakan esasiciler okulların müfredat ve öğretimle ilgili yeteneklerin test edilmesinde kullanılan deneysel laboratuvarlar haline getirilmesine karşıdır. Test edilmeyen yenilikler okulun öncelikli ya da temel işlevini zayıflatan belirsiz bir atmosfer yaratır (Gutek 2016: 302). Özcülük, amaçlı öğrenmeyi, motive edici etkinlikleri ve anlamlı deneyimleri onaylar ve destekler (Null 2007: 1042).

Özcülerde, okulun eğitimsel işlevinin korunması önemlidir. Bu doğrultuda okulları akıldışı bir düzensizliğe sürükleyecek olan çocukça isteklere ve geçici heveslere karşı çıkmışlardır. Zira bu anlayışa göre son dönemde Avrupa okullarının standartları ve başarıları artarken böylesi yanlış hevesler barındıran Amerika okullarının akademik standartları düşüşe uğramıştır. Bu çalışmanın amacı, ilerlemeci ve yapılandırmacı teorilerin eğitim sistemini zayıflattığını düşünen ve 20. yüzyıl özcülük yaklaşımının kurucuları olarak görülen Bagley ve Bestor'un fikirlerini analiz etmektir. Bu düşünürlerin neden temel eğitimin önemini bu kadar vurguladıklarını ve ilerlemeci eğitimi eleştirdiklerini ortaya çıkarabilmektir. Bu doğrultuda çalışmada, öncelikli olarak özcüler açısından kurucu bir özelliğe sahip

olan Bagley'in eğitime dair görüşleri ve ilerlemeci anlayışa karşı açmış olduğu savaşı irdelenecektir. Daha sonraki süreçte Bestor'un liberal eğitim çerçevesinde oluşan disiplinli entelektüel eğitim anlayışı ve eğitimi hayata hazırlık olarak sınırlandıran ilerlemeci anlayışa karşı eleştirileri analiz edilecektir.

William Chandler Bagley

William Bagley (1874-1946), eğitimle ilgili görüşlerinden ve çalışmalarından dolayı 20. yüzyılın başlarında tekrar gündeme gelen Esasiciliğin önde gelen savunucusu olarak görülmektedir (Tuncel 2004: 228; Null 2003: 201; Null 2008). Yaşadığı dönemde önemli bir yere sahip olan ilerlemeci eğitim anlayışından dolayı Amerikan eğitiminin ve diğer ülkelerin eğitiminin gün geçtikçe zayıfladığını ve gerilediğini düşünmektedir. Bagley'in savunuculuğunu yaptığı özcü anlayışa göre eğitimin ilk işlevi, kültürel değerlerin özünü korumak ve gelecek nesillere bu değerleri disiplinli bir temel eğitimle aktarmak olmalıdır. Zira etkili bir demokrasi, bir kültür topluluğu gerektirir. Böylesi bir durum eğitimsel olarak, her neslin ortak öze veya insan mirasının en değerli unsurlarını temsil eden fikirlere, anlamlara, anlayışlara ve ideallere sahip olması anlamına gelir. Evrensel eğitimin temellerinde, kişinin yakın deneyiminin ötesinde bir dünya bilgisinin olduğu, geçmişle ve özellikle de kendi ülkesinin hikâyesiyle konuşan bir evrensel okul programının erken yaşta sağlanmış olması gerektiği fikri yer almalıdır. Belirtilen esasları içeren belirli bir çalışma programı, demokratik bir sistemin veya eğitimin kalbi olmalıdır. Ona göre demokratik toplumlar, "demokratik amaç ve ideale, güç ve dayanışma kazandıracak bir demokratik disiplin olmadıkça, totaliter devletlerle ne rekabetten ne de çatışmadan kurtulamazlar. Demokrasi teorisi disipline yer bulamazsa, teori çok geçmeden yalnızca tarihsel öneme sahip olacaktır" (Bagley 1938: 251). Buradaki uyarı çok önemlidir ve son dönemde eğitimde yaşanan sıkıntılara yöneliktir.

Geniş kapsamına ve topluma ağır maliyetine rağmen, Amerika halk eğitiminin birçok yönden korkunç derecede zayıf ve etkisiz olduğunu düşünen

Bagley, bu zayıflığı farklı açılardan gösterebilmek için özcü çizgide birtakım kanıtlar sunar. *İlk kanıtı göre*; Amerikalı (Amerikan Birleşik Devletleri) ilkokul öğrencilerinin eğitimdeki başarı standartları diğer birçok ülkenin ilkokullarındaki başarı standartlarını karşılayamamaktadır. İlkokuldaki başarısı olabileceğinden ve olması gerekenden çok daha aşağıdadır. *İkinci olarak*; Amerikalı ortaöğretim öğrencilerinin bilgi düzeyinin başka ülkelerdeki 18 yaşındaki gençlerden geride kaldığını belirtir. Ona göre, öğrencilerin okuma becerilerinde eksiklik gün geçtikçe belirgin hale gelmiş ve matematik, gramer ve doğa bilimleri gibi alanlarda özellikle lise eğitiminde başarısızlıklar artmıştır (Bagley 1938: 241). Bunun nedeni ise öğrencilerin etkili bir şekilde bu alanlarla ilgili bilgileri okuyamamalarından kaynaklanmaktadır. Bagley, bu durumla ilgili çözüm önerisinde bulunur:

Telafi edici okuma dersleri, öğrencileri ilk ve orta dereceli öğretimin sağlaması gereken ve garanti edebileceği bir okuryazarlık standardına getirmek için artık ortaöğretim düzeyinde de gereklidir (Bagley 1938: 241).

Aynı şekilde lise öğretmenleri okullarda, öğrencilerine İngilizce dilbilgisinin temellerini öğretecek programlar uygulamalıdır. *Üçüncü olarak*; tüm uygar ülkeler gibi eğitime yönelik yapılan harcamaların ve çabaların artmasına rağmen, suç oranlarında belirgin bir artış olduğunu ve hatta diğer ülkelerden daha fazla olduğunu belirtir (Bagley 1938: 242). Bagley, Amerikan eğitimindeki bu olumsuzlukları iki nedene bağlamıştır. Bunlardan ilki "*Genel Ekonomik ve Sosyal Faktörler*"dir. Amerikan eğitimi, nüfustaki hızlı artıştan kaynaklanan zor ve karmaşık sorunlarla karşı karşıyadır. Genel ekonomik ve sosyal faktörlerden kaynaklanan nedenleri şu şekilde sıralar;

...sürekli ilerleyen bir sınırdan; milli servetteki artıştan; çok çeşitli ulusal kökenlerden gelen milyonlarca göçmenin her yıl gelişinden; ırksal farklılıklarla ilgili karmaşık sosyal ve politik durumlardan; tarımsal bir uygarlıktan, endüstriyel bir uygarlığa geçişin getirdiği köklü değişikliklerden; büyüme veya şehirlerden; nüfusun giderek artan hareketliliğinden ve tarihte eşi benzeri görülmemiş ve dünyanın herhangi bir yerinde benzeri olmayan bir güçle işleyen diğer faktörlerden kaynaklanmaktadır (Bagley 1938: 243).

İkinci neden ise “*Eğitim Teorileri*”dir. Genç nüfustaki artışla birlikte eğitim kurumlarının sayısı da artmıştır. Ancak, artan ve çeşitlenen eğitim kurumlarıyla birlikte eğitimdeki skolastik standartlar gevşetilmiş ve yeni eğitim teorileri oluşturulmuştur. Bagley’in özellikle üzerinde durduğu ve sürekli olarak eleştirdiği yeni eğitim teorisi “ilerlemeci” eğitim teorisidir. Öğrencinin özgürlüğünü, ilgi ve isteklerini merkeze koyup temel disiplin konularının etkisini azaltan ilerlemeci eğitimle ilgili sıkıntıları farklı açılardan ele almaktadır. Ona göre okuryazarlık, fikirlerin geliştirilmesini ve genişletilmesini sağladığı gibi ayrıca demokratik kurumların özü olan akıllı anlayış, kolektif düşünce ve yargının temeli anlamına da gelir. Bu ihtiyaçlar, etkili bir demokrasi için temeldir ve onları öğrencinin veya öğretmenin kaprislerine bırakmak yanlış olur.

O halde, Essentialist'in esasları arasında, olgunlaşmamış öğrencinin, ya kendi bireysel refahı için ya da demokratik grubun refahı ve ilerlemesi için ihtiyaç duyulduğunda rehberlik ve yönlendirme hakkının tanınması vardır. Olgunluğun, olgunlaşmamış olanın eğitimi ve kontrolünden sorumlu olması, insani olgunlaşmamışlığın ve gerekli bağımlılığın uzun süresinin biyolojik anlamıdır (Bagley 1938: 244).

Bagley’e göre gevşeyen standartlarla birlikte ilerlemeciler, Amerikan eğitiminde çocuğun ilgilerine, özgürlüğüne, acil ihtiyaçlarına, kişisel deneyimine ve oyun oynamasına çok fazla önem verip, çaba, çalışma, disiplin, isyan etme hedefleri, ırk-deneyimi, mantıksal sıralama gibi olguları ihmal etmiş ve öğretmen inisiyatifini itibarsızlaştırmıştır. Doğal olarak yeni nesillerde güçlü bir çekicilik yaratan ilerlemeci teori, okulları giderek daha fazla etkilemiştir. Öğretmen inisiyatifini itibarsızlaştıran ilerlemeciler, kontrol ve disiplini aptalca ve acımasız olarak görür. Zira Bagley açısından, öz-disiplinin gelişimine duyulan ihtiyacı inkâr etmek ve iradeli olgunluğun büyümesiyle dış disiplinin gevşemesini sağlamak beyhude olacaktır. Özgürlüğün sorumlulukla el ele gitmesi gerektiğini ve sorumlu özgürlüğün her zaman bir fetih olduğunu savunur (Bagley 1938: 245). Böylelikle demokrasinin ilerlemesi ve güç kazanmasında öğretmenin rolü bir kez daha ön plana çıkar (Null 2007: 304).

İlerlemeci eğitimin ortaya çıkmasıyla birlikte birçok okul sisteminde, öğrencilerin sınıf geçmelerinin bir koşulu olan katı skolastik başarı standartlarının tamamen terk edildiğini belirtir. Bu durumla birlikte sınıf tekrarlarından dolayı oluşan farklı yaş grubu yerine temel eğitim açısından eksikliği olan yüksek not almış öğrenci sınıfları oluşmuştur. Bagley'e göre, okulda başarısızlık hoş değildir ve sınıf tekrarı maliyetlidir ve çoğu zaman etkili değildir. Bu doğrultuda unutulmamalıdır ki, tüm öğrenciler aynı oranda ilerleyemez. Bazıları eğitime başlarken zorluk çekecek ve çok yavaş ilerleyecektir. Doğru bir temel eğitimle birlikte ilk engelleri aştıklarında hızla ilerleyeceklerdir. Öte yandan, eğitim katı standartları terk ederse ve öğrenmenin gerektirdiği çabaya etkili bir teşvik sağlamazsa, birçok kişi on iki yıllık eğitim sonrası kendisini, cehaletin ve temel eğitim eksikliğinin giderek arttığı bir dünyada bulacaktır (Bagley 1938: 245).

Eğitimde ilerlemecilerin “sistematik ve ardışık öğrenmeye, öğrenme materyallerinin mantıksal, kronolojik ve nedensel ilişkisine, düzenli bir şekilde biriken ve akademik gelişmeye dayanan müfredat yerine tesadüfi ve doğal öğrenmeye, faaliyetlere ve projelere dayanan bir programa” (Bagley 1938: 246) önem verdiğini belirtir. Ancak hareketli nüfusları olan ülkelerde, derslerin ve özellikle de önemli konuların sırası ve derecelendirilmesi konusunda bir anlaşma olmalıdır. İlerlemecilere göre insanlar gerçekleri ve ilkeleri, çözmeye değer olduğunu düşündükleri hayati sorunlara hareket halinde (yaparak yaşayarak) uyguladıklarında öğrenebilir. Ona göre, ilerlemecilerde sözde bu ‘faaliyet hareketi’nin yaygınlaşması ‘proje-yöntemi’nin bir sonucuydu ve bu da, çözümünde arzu edilen öğrenmelerin gerçekleştirilebileceği sorunları veya hayati amaçları bulma ve öğrencileri bulmaya teşvik etme çabasıdır. Ayrıca etkinlik hareketi ve bunun sonucunda ortaya çıkan ‘etkinlik programları’ ve ‘etkinlik müfredatları’, tüm eğitim kademelerinde proje yöntemi gibi önemli bir yere sahiptir. Dolayısıyla sistematik ve sıralı öğrenmenin arka plana atıldığı ve daha da ileri giderek, etkinlik yoluyla herhangi bir şey öğrenilip öğrenilmediğine bakılmaksızın, bu etkinliği kendi başına yeterli bir amaç olarak görme eğilimi söz konusudur (Bagley 1938: 246). Ona

göre 'Temel Bilgiler', öğretmenlerin sorumlu olması gereken, sistematik bir çalışma ve faaliyetler programı aracılığıyla öğretilmelidir (Watras 2012). Öğrenenler tarafından başlatılan deneyimler yoluyla öğrenme önemlidir ve örgün eğitim yelpazesi boyunca bu tür deneyimler için bol fırsatlar sağlanmalıdır. Bununla birlikte, deneyimler ilköğretim ders notlarının ötesinde, resmi olmayan öğrenmenin baskın olabileceği yerlerde, merkezi olmaktan ziyade tamamlayıcı olarak görülmelidir (Bagley 1938: 246).

Bagley'e göre ilerlemeci eğitimle birlikte kesin ve titiz çalışmalar gözden düşürülmüştür. Ortaöğretim programında Latince, cebir ve geometri gibi konular evrensel gereksinimlere göre pratik yolla öğretilecek şekilde yer almıştır.

Belki de doğal ve yaygın olarak öğretildiğinde, bu konulara hâkim olmadaki zorluklar öğrencilerin büyük bir kısmının ötesindeydi. Aynı zamanda, deneklerin pratik değerini savunmak zordu. Bununla birlikte, müfredattaki merkezi yerlerinin ve ustalıklarının, dâhil olduğu zihinsel disiplin tarafından yüksek derecede haklı olduğuna inanılıyordu. Bu gerekçeyi itibarsızlaştırmak için, yukarı doğru genişleme veya kitlesellik, eğitimden sorumlu kişiler tarafından ele geçirildi (Bagley 1938: 247).

Aynı zamanda genel lise ve diğer eğitim hareketlerinin savunucuları tarafından, doğası gereği ortalama akıl için zor olan konuların gerekliliği deneysel bulgulardan yararlanmak için engellenmiştir. Bu tür koşullar altında kanıtlar, garanti edilen deneylerden çok daha büyük ölçüde genelleştirilmiş ve okul uygulamasında geniş kapsamlı sonuçlar elde edilmiştir. Bagley, ilerlemeci eğitimin temel disiplinlere yönelik savaşını şöyle ifade eder:

Latince derslerine kayıtlı öğrenci sayısı artmış olsa da son on yılda liselerden mezun olan öğrencilerin sadece küçük bir kısmı Latinceyi hatırlamıştır...İlkokullarda edinilen aritmetiğin giderek etkisiz hale gelmesinin ötesinde, ilkokul matematiği herhangi bir eğitimden oldukça masum hale getirilmiştir. Ancak önemli gerçek şu ki, yetkin öğrencileri bile kesin ama titiz çalışmaları üstlenmekten caydırmak için artan bir uygulama olmuştur; bu nedenle kitlesel eğitimin yukarı doğru genişlemesi, içtenlikle demokratik bir hareket olsa da, kendisini demokrasinin en ölümcül tuzağına karşı korumamaktadır. Zor bir görevin çözümünü yüzleşmek ya da tesviye etmek yerine kasıtlı olarak kolay olanın politikasını benimsemiştir ve

demokrasinin geleceği tartışmasız bir şekilde bu olasılığına bağlıdır (Bagley 1938: 248).

Bagley, ilerlemecilerin yeni bir sosyal düzen kurmak için okulları kullandıklarını belirtir. Zira ilerlemeci ve yapılandırmacı anlayışta eğitim, toplumsal olaylarla doğrudan ve uyumlu bir biçimde karşı karşıya gelmeli, gerçek yaşamla yüzleşmeli, toplulukla doğal bir ilişki kurmalı, gerçekçi ve kapsamlı bir refah teorisi geliştirmelidir (Bayrak 2021a: 281). Ona göre, kendilerince belirledikleri yeni bir toplumsal düzene yönelik daha olgunlaşmamış öğrencilere telkin etme yoluyla büyük sapmalar içeren öneriler sunulmuş ve eğitimler uygulanmıştır. Ancak öğrenciler, temel ve yerleşik öğrenmelerden ziyade sorgulanmayan bilgi ve değerlerle yetiştirildikleri için bu tür çabalar son derecede yüzeysel kalacaktır (Bagley 1938: 249).

Bagley, ilerlemeciler tarafından 'müfredat-revizyonu' hareketinin başlatıldığını belirtir. Tüm insanların temel kültüründe, özellikle de demokraside ortak unsurlara duyulan ihtiyaç fiilen reddedilmiştir. Bütün bunlara ek olarak, müfredat-revizyon hareketinin açık eğilimi, temel öğrenmeleri en aza indirerek yüzeysel olanı büyütme, sırayı ve sistemi küçümsemek, alt okulların zayıflığını ve etkisizliğini ağırlaştırmak olmuştur. Ancak Bagley açısından müfredatlar, temel eğitime göre çocukların öğrenmesi gereken bilgi ve becerileri merkeze alarak hazırlanmalıdır (Bagley 1938: 251). Görüldüğü gibi Bagley, Amerikan eğitimini zayıflattığını düşündüğü ilerlemeci yaklaşımı sürekli eleştirip, temel eğitimin önemini ve değerini tekrar gün yüzüne çıkarmaya çalışmıştır.

Arthur Bestor

Arthur Bestor (1908-1994), disiplinli entelektüel eğitim anlayışını savunup, ilerlemeci eğitime karşı açmış olduğu savaşla tanınmaktadır. "*Eğitimsel Çorak Topraklar (Educational Wastelands, 1953)*" ve "*Öğrenmenin Yenilenmesi (The Restoration of Learning, 1956)*" adlı eserlerinde, ilerlemeci anlayışı merkeze alan eğitim kurumlarına yönelik yaptığı eleştirileri ve resmi okullarda temel konulardan

oluşması gereken bir müfredatın biçimine yönelik fikirleri yer almaktadır. Bestor'a göre, Amerikan demokrasisi için eğitim hayati bir öneme sahiptir. Demokratik bir hükümet sisteminde, yüksek düzeyde okuryazarlar, doğru bilgilendirilmiş ve rasyonel, eleştirel düşünce süreçlerinde titizlikle eğitilmiş vatandaşlar yer almalıdır. Okullar bu zihin nitelikleriyle donatılmış bir ulusu yetiştiremezse, insanların bilim, ekonomi, siyaset ve uluslararası ilişkilerde sürekli gündeme gelen karmaşık sorunlarla akıllıca başa çıkama konusundaki yetersizlikleri ortaya çıkacak ve özerklik çökme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır (Bestor 1956: 6). Bu hususu şöyle ifade eder;

Evrensel ve kamusal demokratik eğitim ilkesine inancım tamdır...Anaokulundan, yüksek lisans ve profesyonel eğitim seviyelerine kadar kamu tarafından finanse edilen eğitimin, bildiğimiz ve değer verdiğimiz Amerikan demokrasisi için gerekli olduğuna inanıyorum...Bununla birlikte, eğitim fırsatını genişletirken, kalitesini düşürmemekle yükümlüüz, çünkü bunu yaparsak, en sonunda söz verdiğimiz entelektüel ve kültürel ayrıcalıklardan sıradan insanı mahrum etmiş oluruz (Bestor 1956: 4-5).

Demokratik bir devletin ekonomik, politik ve ruhsal sağlığı; eğitim sisteminin, modern yaşamın giderek artan ağır entelektüel taleplerine başarılı bir şekilde uyum sağlamasıyla gerçekleşir. "Medeniyetimiz bilim, tarih, ekonomi, felsefe ve diğer temel disiplinlerin sağlam bilgisine dayanan çeşitli karmaşık beceriler gerektirir... Üniversiteye giden öğrencinin elbette bunlara sahip olması gerekir. Ama üniversiteye girmek istemeyen lise öğrencisi de öyle olmalıdır" (Bestor 1956: 27). Demokratik bir toplum için hayati önem taşıyan okullaşma türü, bilginin yayılmasına ve bilime önem veren, genel aklın eğitimle güçlendirilmesi gerektiğini kabul eden ve insanların sağduyularını bilgilendirmeyi amaçlayan türden olmalıdır (Bestor 1953: 2). Bu çerçevede, özgür bir halkın özgür kalması için okulun gerçekleştirmesi gereken amaçları vardır ve bunlar entelektüel amaçlardır. Devlet okullarındaki eğitimin amacı bir bütün olarak Amerikan halkının entelektüel seviyesini yükseltmek olmalıdır (Bestor 1956: 17). Çünkü Bestor için gerçek eğitim, "entelektüel eğitimidir" (Bestor 1953).

Bestor, okulların bir şeyler öğretmek için var olduğunu ve bu şeyin ise “*düşünme gücü*” olduğunu iddia etmektedir (Bestor 1953: 2). Düşünmeyi, kişinin entelektüel güçlerini bir problemin çözümüne yönelik gerçekleştirdiği eylem olarak nitelendirir. Modern yaşamın sorunları o kadar karmaşıktır ki, bunları ele almak için geniş bir bilgi birikimi ve entelektüel süreçlerin kullanımında gelişmiş bir beceri gerekir. Ona göre, düşünmeyle ilgili üç ana alan vardır. *Birincisi*, temel araçlara, yani okumaya tam hakimiyettir. *İkinci* ana alan, güvenilir bir bilgi deposuna bağlıdır. *Üçüncü* alan, temel bilimsel araştırma alanlarında geliştirilen sistematik düşünme yollarında uzun süre devam eden uygulamayı gerektirir. Bu bağlamda bu alanlar bir problemin çözümünü ortaya koyduğu zaman düşünme gerçekleşir (Bestor 1956: 57).

Amerikan okulları Bestor'a göre, her vatandaşa ayırım yapılmaksızın disiplinli entelektüel eğitimin sunulacağı yeni bir sosyal düzen inşa etmek için yaratıldı (Bestor 1956: 83). Ulus, entelektüel eğitimi bir bütün olarak vatandaşlarına aktarmak için okullarına ve kolejlerine bağımlıdır. Zira toplumun bu konuda güvenebileceği başka hiçbir kurumu yoktur. Okullar ve kolejler entelektüel eğitimi göz ardı ederse hiçbir zaman tam anlamıyla varlığını ortaya koyamayacaktır. Bestor, temel entelektüel disiplinleri eğitim sürecinde birincil materyal olarak görmektedir. Zira disiplinli zihin, her düzeyde eğitimin üretmeye çalışması gereken şeydir. Büyük entelektüel disiplinler de yalnızca gerçeklerin ve formüllerin koleksiyonları değil, kendilerine ait organize yapıların düşünme biçimleridir (Bestor 1956: 28).

Modern yaşamda bazı entelektüel disiplinler, temel alan oldukları için okulların müfredatlarında yer almaktadır. Bilim, matematik, tarih, İngilizce ve yabancı diller ortaokul müfredatının esaslarıdır çünkü çağdaş entelektüel hayat bu özel disiplinlerin bir temeli üzerine inşa edilmiştir (Bestor 1956: 40). Temel derslerin önemi üzerine fikirlerini şöyle dile getirir;

Bilim, açıkça-19. yüzyılda olduğundan daha fazla- bugün insanlığın temel ilgi alanlarından biridir. Matematik sadece bilimin değil, aynı zamanda nicel verilerden yararlanan diğer modern etkinliklerin de temelini oluşturur.

Tarih, özellikle değişen dünyayla ilgili bir disiplindir, çünkü değişimin doğası, onun başlıca ilgi alanlarından biridir. Üstelik yüzleşmemiz gereken dünya sorunlarının çoğu, yalnızca tarihsel gidişatı açısından anlaşılabilir. Kendi diline ve edebiyatına hâkim olmak, eğitilmiş insanın tartışılmaz özelliklerinden biridir. Ve bir arada olmaları gereken uluslar arasında, gerçekten etkili vatandaşlık için tek bir dilden fazlasını bilmek ön koşuldur (Bestor 1956: 51).

Bestor'a göre, ilkokulda okuma-yazma ve matematik zorunlu alanlar olmalı ayrıca ilkokul öğrencisine tarihin, coğrafyanın ve doğal bilim alanlarının yöntemlerine yönelik bir giriş yaptırılmalıdır. Ortaokulda fen, matematik, tarih, İngilizce ve yabancı diller temel konular olmalıdır. Öğrenciye daha sonra biyoloji, fizik veya kimya gibi farklı disiplinler öğretilmelidir. Liselerde öğrencilerin bir konuyu metodolojik açıdan kavrama ve soyut akıl yürütme yeteneğine sahip olmaları beklenmeli, özellikle de, matematik; cebir, geometri, trigonometri, analitik gibi konularla çeşitlendirilip, kimya, fizik ve biyolojideki sistematik yapı ile bilimsel bilgiyi ortaya çıkaran unsurlar gösterilmelidir. Tarihsel süreç ve örnekler vurgulanmalı, İngilizce doğru, açık ve incelikleriyle öğretilirken, bir den fazla yabancı dilin öğretimine geçilmelidir. Savunduğu bu müfredat tüm öğrencilere önerilmektedir (Gutek 2016). Bestor, müfredat ile ilgili önerilerini, Illinois Eyaletinin Okul Sorunlarını İnceleme Komisyonuna sunmuştur. Komisyona sunduğu önerisinde şu ifadeler yer almaktadır;

Bu yasa uyarınca kurulan her okul uygun seviyelerde; okuma, yazma, heceleme, dilbilgisi ve İngilizce kompozisyonunda; aritmetik, cebir, geometri, trigonometri ve mümkün olduğu kadar matematiğin daha yüksek dallarında; klasik ve modern İngiliz ve Amerikan edebiyatında; en az iki yabancı dilde (her birinde en az iki yıllık çalışma şartıyla); fizik, kimya ve biyolojinin doğa bilimlerinde; Amerika Birleşik Devletleri'nin, antik çağlardan günümüze Avrupa'nın ve modern dünyanın tarihinde; ilkelerde veya temsilde, anayasal hükümette; müzik dahil güzel sanatlarda; beden eğitiminde; endüstriyel sanatlarda veya tarımda; okul yönetim kurulu veya ilçe seçmenleri gibi diğer dallarda, okul yönetim kurulu üyelerinin yıllık seçiminde; bu maddede belirtilen branşlarda yapılan uygulama yeterli görülmedikçe bu tür ilave konular açılmamak kaydıyla; ve ayrıca, bu tür ek konuların bu bölümde belirtilenlerin yerine geçmemesi şartıyla eğitimi sağlayacaktır (Bestor 1953).

Bestor, günümüzdeki müfredatlarda birtakım sorunların olduğunu vurgular. Bu sorunlar, müfredatı kontrol eden eğitim kurullarının, profesyonel eğitimcilerden aşırı derecede etkilenmesinden kaynaklanmaktadır. Çünkü eğitim kurulları, yerel veya eyalet çapında, profesyonel ve uzman olmayan vatandaşlardan oluşmuştur ve bu kurullar profesyonel eğitimcilerin tavsiyesine ihtiyaç duyarlar. Ona göre, okul yöneticilerinden, eğitim profesörlerinden ve eğitim bürokratlarından oluşan profesyonel eğitimcilerin yer aldığı danışma grubuna ihtiyaç vardır (Bestor 1956: 125). Ancak böylesi bir grup yerine, pedagoji profesörlerinin kendilerini tek gerçek eğitim danışmanı olarak gördüklerini belirtir. Pedagoji profesörleri akademik terminolojinin talihsiz gevşekliğinden yararlanarak, kendilerini kamuoyuna, eğitimin nihai amaçları konusunda danışılması gereken üniversite fakültelerinin yegâne üyeleri olarak tanıtmaktadırlar (Bestor 1956: 104). Zira Bestor'a göre, herhangi bir okul sistemine yönelik dengeli ve yeterli bir müfredat tasarlamak için birçok insanın bilgeliğinden faydalanılmalıdır. Tek bir bireyin kapsayabileceğinden daha fazla alanda düşünme biçimlerine ilişkin bir iç görü oluşturulmalıdır. Bunun içinde çeşitli entelektüel disiplinlerin her birinin ulusun entelektüel, sivil ve teknolojik refahını geliştirmede oynaması gereken rolün açık bir şekilde kabul edilmesi gerekir (Bestor 1956: 253). Bu doğrultuda müfredat hazırlamak, bir bütün olarak öğrenilen dünyaya ait bir görev olduğu için pedagoji uzmanları, farklı çalışma konularına yönelik karar verme yetkinliğine sahip değildir. Onların asıl işlevi, öğretim yöntemlerini geliştirmektir; içeriğini de belirleme yetkileri yoktur. En yetkin kişiler olarak akademisyenler, bilim adamları ve profesyonel eğitimciler bir araya gelerek müfredatın içeriği hakkında önemli tavsiyelerde bulunmalıdırlar. Zira Bestor açısından;

Onlar, gelişen durumda ulusun yaşamını sürdürmek için hangi entelektüel becerilerin hayati derecede gerekli olduğunu bilen insanlardır, çünkü bilgiyi iletmeyle ve onu günümüz dünyasının pratik sorunlarına uygulamakla aktif olarak ilgilenenlerdir. Halkın kararının akıllıca olması için, pedagoğlardan çok onlar, devlet okulu müfredatının içeriği hakkında insanlara tavsiyelerde bulunmalıdırlar (Bestor 1956: 253).

Müfredatın oluşturulmasında profesyonel eğitimcilerin etkisini kontrol etmek için iki şey önerir. Bunlar; yasa koyucunun katılımı ve bilim adamlarından oluşan ayrı bir komisyondur. Bu bağlamda *ilk adım*, eğitilmiş dünyanın, devlet politikası hakkındaki görüşlerini bağımsız ve birleşik bir şekilde ifade edebileceği tamamen kendisine ait bir kurum yaratmasıdır. İlkokul ve ortaokullarda sunulan programların entelektüel sağlamlığı konusunda her zaman üzerinde düşünülmüş bir yargı olmalıdır. Eğitim politikasına ilişkin nihai kararları veren halka açıklamalar doğrudan yönelmelidir. Yasa koyucu sözlerinin başkaları tarafından boğulmasına, bükülmesine ya da sansürlenmesine izin vermeden, hatasız bir şekilde kendine ait bir sesle konuşmalıdır (Bestor 1956: 223). *İkinci adım* ise, bilim adamlarından oluşan komisyonun, ulusun bilgin toplulukları tarafından kurulmasına yöneliktir. Komisyon, tüm siyasi ve ekonomik baskı gruplarından ve dolayısıyla tüm meslek dışı derneklerden bağımsız tutulmalıdır. “Eğitim derneklerinin dışlanması... kasıtlı olmakla birlikte, bir düşmanlık jesti olarak tasarlanmamıştır. Bu sadece iki gerçeğin kabul edilmesidir: profesyonel eğitimciler zaten tamamen organize ve seslidirler ve akademisyenler kamu eğitim politikasının birçok hayati meselesinde onlardan açıkça farklıdır” (Bestor 1956: 227).

Müfredatın yapısı ve oluşumuyla ilgili genel çerçeveyi oluşturan Bestor, daha sonraki okulda “yavaş öğrenenler” sorununa yönelir ve bu öğrenciler için programlar oluşturulmasına ilişkin önerilerde bulunur. Çünkü “eğer bir eğitimci kapsamlı bir entelektüel eğitimin her yurttaş için değerli ve uygun olduğuna inanmıyorsa, o zaman demokratik bir eğitimci gibi davranmamalıdır” (Bestor 1953: 22). Bestor, bu hususta eğitim felsefesini üç temele dayandırır; *birincisi*, entelektüel disiplinler için her zaman mevcut olan sınırlılık; *ikincisi*, yavaş öğrenenlerin öğrenebileceği ancak normalden daha yavaş bir şekilde ve *üçüncüsü*, okulun homojen bir şekilde gruplandırılması ve derecelendirilmesi gerektiğidir. Çözüm olarak *ilk öncül* için, yavaş öğrenen kişiye entelektüel disiplinler öğretilmelidir. *İkinci öncül* ile ilgili olarak, testler yavaş öğrenenlerin öğrenebileceklerini göstermektedir. Düşük zekâ veya kültürel yoksunluk, kişinin öğrenemeyeceği

anlamına gelmez. Sadece, kişinin normalden daha yavaş öğrendiği anlamına gelir. *Üçüncü öncül*, ilk ikisinin doğal sonucudur. Ona göre yavaş öğrenenlere yönelik entelektüel disiplinleri öğretme önerisi kabul edilirse, ortalama öğrencilerin öğrenme hızını geciktirmemek için bu yavaş öğrenenleri homojen bir şekilde gruplamak mantıklı olacaktır (Bestor 1953: 114-116).

Yavaş öğrenenlere yönelik gerekli olan entelektüel disiplinlerin aktarılması için farklı önerilerde bulunur. Ona göre, okulların not sistemleri gerektiğinde yeniden yapılandırılmalıdır, böylece temel disiplinler tüm öğrencilere öğretilbilir ve her birinin kendi hızında ilerlemesi desteklenebilir (Bestor 1953: 116). Öğrenciler yeteneklerine göre değil, eğitimsel gelişimlerinde geldikleri noktaya göre gruplandırılmalıdır. Bu önkoşullardan oluşan ve sıkı bir şekilde uygulanan sistemdir. "Tüm entelektüel yetenek yelpazesini temsil eden öğrenciler aynı sınıfa karışır, ancak çalışmalarını başarıyla yapmak için kanıtlanabilir bir şekilde hazırlanana kadar hiçbirinin üst sınıfa girmesine izin verilmez" (Bestor 1953: 303-304).

Bestor, homojen gruplandırmayı, üç koşul belirleyerek açıklamaya çalışır. *İlki*, sınıfın akıl yürütmesine dayalı çalışmalarını, eşit bir anlayışla değerlendirebilmek için tüm öğrencilerin belirli bir entelektüel olgunluk düzeyine ulaşması gerekir. *İkincisi*, herhangi bir derse başlamadan önce gerekli olan bilgileri tüm öğrencilerin edinmiş olması gerekir. Başka bir deyişle, çeşitli entelektüel süreçlerde ortak olarak belirli asgari miktarda bilgiye ve belirli bir asgari beceriye sahip olmalıdırlar. *Üçüncüsü*, bir dereceye kadar bireyselleştirilmiş öğretimin gerekli olduğuna yöneliktir (Bestor 1953: 302). Bununla birlikte Bestor, kademeli ve homojen gruplamaların, yavaş öğrenenleri eğitmenin tek uygulanabilir yolu olduğunu iddia eder. "...homojen gruplamalar, öğretmenin öğrencilerin bireysel sorunlarıyla sempatik ve ustaca başa çıkmasını gerçekten sağlayabilir, çünkü bu tür sorunları öğretmen için gerçekten yönetilebilir sınırlar içine sokan tek sistem budur" (Bestor 1953: 292).

Temel entelektüel eğitime yönelik düşüncelerini bu doğrultuda temellendirirken bir yandan da ilerlemeci anlayışla karşılaştırmaktadır. Öncelikle ilerlemeci eğitimin, çıkış dönemindeki amacının farklı olduğunu ve zamanla yaşanan değişikliklerden dolayı gerileyen bir eğitim haline dönüştüğünü belirtir. Bestor'a göre;

İlerici eğitimcilerin o verimli yıllarda yapmaya giriştikleri şey, temel disiplinlerin öğretimini modern pedagoji ışığında mümkün olan en yüksek mükemmelliğe getirmektir. Bunu, pratik yaşam ve vatandaşlık sorunlarıyla bilgi ve entelektüel becerilerin ilişkisini vurgulayarak yaptılar... Ancak kendisini ilerici olarak nitelendiren eğitim, yurttaşların ve bilim adamlarının temel olarak kabul ettiği amaçları daha etkili bir şekilde gerçekleştirme çabası olmaktan çıktı. İlerlemecilik, yeni amaçların ikame edilmesini ima etmeye başladı (Bestor 1953: 46; Bestor 1956: 143).

İlerlemecilerin amacındaki böylesi bir değişimin, bilgili dünya ile halk arasındaki entelektüel bölünmeden kaynaklandığını belirtir. Çünkü pedagoji uzmanları, öğretimin geliştirilmesi konusunda kendilerine düşen görevlerinden vazgeçtiler ve eğitimin amaçlarını yeniden tanımlamaya çalıştılar. Bu yeni eğitimciler, bilimsel ve profesyonel dünyanın dikkate alınan eğitim görüşlerini göz ardı ederek veya kesin olarak reddederek, orta ve yüksek öğretim arasındaki ayrımı salt örgütsel bir olgudan çok büyük bir entelektüel bölünmeye dönüştürmeyi başardı. "İlerici eğitim, gerileyen eğitim haline geldi, çünkü ilerlemek yerine, liberal eğitimin büyük geleneklerini baltalamaya ve onların yerine daha küçük amaçları, karmaşık amaçları ya da amaçsız olanı koymaya başladı" (Bestor 1956).

Bestor'a göre, gençlerin ortak ve bireysel ihtiyaçlarını karşılamak ilerlemecilerde okulun işi ve görevi olarak görüldü. Ancak böyle bir pozisyonunun "eğitim sistemini mahvedebileceği" inancındadır. Zira eğitim, bir öğrencinin günlük yaşamının küçük ve yüzeysel ayrıntılarıyla tamamen iç içe geçtiğinde, onu entelektüel güçlerle donatma fırsatını kaybeder. Okul, ergenlerin hissedilen ihtiyaçları üzerine zaman harcadığında, öğrencilerini, olgun ve disiplinli bir zekânın tüm kaynaklarını sınavabileceği gerçek yaşam ihtiyaçları karşısında çaresiz bırakacaktır" (Bestor 1953: 75-76).

İlerlemeci anlayışı eleştirmeye devam ederken, liberal eğitimin önemini daha fazla vurgular. Çünkü "liberal eğitim, özünde entelektüel gücün iletilmesidir" (Bestor, 1956: 35). Bestor, buradaki güç üzerine yoğunlaşır ve tanımlamaya çalışır. Entelektüel disiplinler, insanın entelektüel ustalığa ulaşmak için keşfettiği çeşitli yolları ve dolayısıyla karşılaştığı çeşitli problemler üzerindeki pratik gücü temsil eder. Bu güç, kendi üzerinde ve diğer her şey üzerinde güç anlamına gelen, entelektüel disiplinlerin varlığını sürdürür (Bestor 1956: 35). Bu hususta Bestor bir uyarıda bulunur:

Entelektüel eğitim ürkütücü bir ifade gibi görünebilir. Ancak bu, düşünme yeteneğinin kasıtlı olarak geliştirilmesinden başka bir şey ifade etmez. Akıl ve duygular arasında doğal olmayan bir ayrım anlamına gelmez, çünkü insanlar duygusal ve estetik sorunlar hakkında düşünebilir ve onlar hakkında daha net düşünceleri öğretilir. Düşünme sürecinin kendisine herhangi bir karşıtlık içermez ve rasyonalite her geçerli etik sistemin bir bileşenidir. Ahlak, yaşamın tüm odalarına girdiği gibi sınıfa ve çalışma alanına girer. Entelektüel dürüstlük, salt bir tabuyu etik bir buyruğa dönüştüren duygulanım türü olarak özel bir biçim alır (Bestor 1953: 28).

Entelektüel disiplinlerin önemini ve değerini vurguladıktan sonra "entelektüel güç" ile "özgürlük" arasındaki ilişkiyi ele alır. İki olgu arasında güçlü bir bağ vardır. Zira disiplinli entelektüel eğitim sayesinde insan özgürleşir ve özgürlüğünü güvence altına alır. Bu hususu şöyle ifade eder;

Temel entelektüel disiplinlerin, insanları özgürleştirme ve onları özgür tutma gibi benzersiz bir güce sahip olmaları tesadüf değildir... Ne de olsa, disiplinler, insanların entelektüel güçlerini en etkin biçimde eyleme geçirerek özgürlüklerini güvence altına almak için mükemmelleştirdikleri yöntemlerden başka bir şey değildir...özgür eğitim, özgür bir insana layık eğitimidir. Dahası, insanın özgürlüğüne kavuşmasını sağlayan eğitimidir... Kendini gerçekten özgür kılmak için, onu dar geçici görevlere bağlayan, dünyevi ve manevi konularda kendisinden üstün olanların otoritesini kabul etmeye zorlayan entelektüel zincirleri kırmalıdır. Liberal bir eğitim bir insanı, güçlerini genişleterek ve disipline ederek özgürleştirir (Bestor 1953: 38; Bestor 1956: 421).

Ancak burada kastettiği özgürlük siyasi ya da ekonomik anlamdaki özgürlükten ziyade entelektüel özgürlüktür. Bestor, entelektüel özgürlük ile

düşünme kavramı arasındaki ilişkinin önemini vurgular. Bu bağlamda bir insanın sorunlarına özgürce alternatif çözümler üretmesinin temelinde düşünme bulunmaktadır. Disiplinli düşüncenin katıksız gücü ise, insan ırkının yaptığı tüm büyük entelektüel ve teknolojik ilerlemelerde kendini gösterir. “Disiplinli bir akıl adamının, bu gücü, özellikle eğitilmemiş olduğu problemler üzerinde etkili bir şekilde yönlendirme yeteneği, sayısız örnekle kanıtlanmıştır” (Bestor 1953: 59).

Etkili düşünmenin en az dört şeyi içerdiğini öne sürmektedir. *İlk olarak*, etkili düşünme, temel entelektüel araçlara tam olarak hâkim olmayı gerektirmektedir. *İkincisi*, etkili düşünme, zihnin yararlanabileceği güvenilir bir bilgi deposuna bağlıdır. *Üçüncüsü*, etkili entelektüel çaba ve bilimsel araştırmanın çeşitli temel alanlarında geliştirilen sistematik düşünme yollarında uzun süre devam eden uygulamayı gerektirir. *Dördüncüsü ise*, entelektüel güçlerin bütününde, bir problemin çözümüne ulaşması için gerekli olan eylem gelmektedir. Bu durum, tam anlamıyla düşünme olarak adlandırılabilir tek adımdır (Bestor 1956: 60). Bestor, problem çözme noktasında konuyu biraz daha ileriye taşır:

Bir insanın karmaşık bir sorunu gerçekten çözdüğü süreci bir an için düşünün... İlk zorunlu adım analizdir. Sorunu sadece içinde yuvarlanarak çözemez. Ondaki uzak durmalı ve onu unsurlarına ayırmalıdır. Bunu yaptıktan sonra, önemli olarak kabul ettiği çeşitli kurucu problemlerle etkili bir şekilde başa çıkmak ve bunların yeterli olup olmayacağını belirlemek için mevcut bilgisinin ve entelektüel becerilerinin envanterini çıkarmalıdır (Bestor 1956: 59).

Bestor'a göre, liberal eğitim her zaman 'hayata hazırlık' olarak düşünülmüştür. Bu durum, geçim kaynağının sağlanması için gerekli olan ve uygun şekilde yapılan hazırlık anlamındadır. Ancak eğitim, yalnızca bu amaca yönelikse liberal olmaktan çıkar, çünkü o zaman özgür yurttaşlık değil, meslekleri tarafından köleleştirilmiş insanlar üretir. Bu bağlamda, temel disiplinlerdeki liberal eğitimin hayata bir hazırlık olduğunu inkâr etmek, hayatta pratik olduğu kadar entelektüel olarak da başarılı olanların tanıklığını reddetmektir (Bestor 1953: 61; Bestor 1956: 83). İlerlemecilerin savunduğu 'hayata uyum hareketinde' de, mesleki eğitim

verilmiş, sosyal ve kişisel sorunlara yönelik gençlerin gerçek hayattaki ihtiyaçları karşılanmayı çalışılmıştır. Eğitimin bu iki işlevine şiddetle karşı çıkar. Okulun kiliseler, hastaneler ve bazı devlet kurumlarıyla birlikte topluma ait bir kurum olduğunu belirtir. Okulun toplumda eğitici bir işlevi vardır ve bu nedenle yetki alanı dışında herhangi bir işlev üstlenmesi mümkün değildir (Bestor 1956: 116-119). Diğer kurumların işlevlerini yerine getirememesi durumunda bile okulun yeni işlevler benimsememesi gerektiğini belirtir. Aynı doğrultuda, başarıya ve olgun vatandaşlığa hazırlık olarak mesleki eğitimin, temel entelektüel disiplinlerin yerini alabileceği fikri, büyük bir yanılgıdır ki, “onu öne süren herkes yenilmez cehaletini veya insan deneyimini itiraf eder” (Bestor 1956: 83).

Bestor'a göre, meslekleri ister kasap ister televizyon spikeri, ister inşaat mühendisi olsun, toplumun düşünceli vatandaşlara ve kültürlü insanlara ihtiyacı bulunmaktadır. Meslekleri ne olursa olsun insanların sağlam ve kapsamlı bir eğitim almaları gerekir (Bestor 1956: 82). Zira tarih boyunca bu entelektüel disiplinler, pratik yaşam ve vatandaşlık eğitiminde olduğu kadar alaylı eğitimde de temel kabul edilmiştir. Modern dünyada mesleklere her zamankinden daha fazla hayati önem verildi ve her meslek daha karmaşık hale geldi. Daha önceki bir yüzyılın zanaatkârı, okuma yazması olmamasına ve temel aritmetikte bilgi sahibi olmamasına rağmen dünyada yolunu bulabilirdi. Bugün en basit işlemler bile çok daha fazlasını gerektiriyor (Bestor 1956: 27). Bu bağlamda liberal eğitim, özgüveni artırmak için tasarlanmıştır. İnsanların genel zekâsını kullanarak sorunları çözebilmesini bekler. Mesleki ve hayata uyum programları ise köle bağımlılığını doğurur (Bestor 1953: 63). Ona göre, liberal ve profesyonel veya mesleki eğitim arasındaki en belirgin fark, “birincisinin temel bilgiyle, ikincisinin bilginin belirli pratik sorunlara ve belirli mesleklere uygulanmasıyla ilgili olmasıdır” (Bestor 1956: 66). Liberal eğitim, öğrenciye belirli bir meslek veya zanaatın potansiyel bir üyesi olarak değil, her şeyden önce insan ırkının bir üyesi olarak davranması bakımından hem profesyonel hem de mesleki eğitimden farklıdır (Bestor 1956: 75).

Eğitime tamamen mesleki bir yaklaşımın eksikliklerini anlamak kolaydır. Pedagoji eğitimi veren bir okul da dâhil olmak üzere herhangi bir meslek okulunda, öğrencilerden nadiren bilgiyi araştırarak elde etmeleri istenmektedir. Bilgi basitçe gerçektir, konudur, yerleşik, inatçı, durağan ve sorgulanmayan bir veriler bütünüdür. Bestor'a göre, nihai tüketici için işlenmek ve paketlenmek üzere dışarıdan beslenen hammaddedir. Bir meslek okulunda önemli olan, hammaddenin her zaman geleceğini kabul ederek işleme ve paketlenme tekniklerini öğrenmektir (Bestor 1956: 82). Genel olarak bakıldığında Bestor'un, eğitim ile ilgili görüşlerini disiplinli entelektüel eğitim anlayışı çevresinde oluşturduğu görülmektedir. Ona göre, eğitimin güçlenmesi ve doğru adımlarla ilerleyebilmesi için zihinlerin temel eğitimin öğeleriyle donatılması gerekir.

Sonuç

Bu çalışmada, tarih boyunca varlığını sürdüren ancak 20. yüzyılda ilerlemeci anlayışa karşı tepkisini ortaya koyarken bir kuram haline dönüşen özcü yaklaşımın genel yapısı ve bu yaklaşımın öncülerinden olan Bagley ve Bestor'un eğitime yönelik düşünceleri analiz edilmiştir. Özcülere göre eğitim, temel entelektüel disiplinler etrafında düzenlenmeli ve bu süreçte disiplini, düzeni, kontrolü ve çalışkanlığı merkeze koymalıdır. Böylesi bir eğitimde, zihinsel gelişimin tam ve doğru bir şekilde gerçekleşmesi için öğretmen otoritesi ön planda tutulmalıdır. Ancak ilerlemeci anlayışta ise eğitimin görevi, her öğrencinin kendine özgü potansiyelini deneyimler yoluyla hayata geçirmesine olanak sağlamaktır. İlerlemeci anlayışla birlikte temel eğitimin öğeleri bir araç haline dönüştürülmüş, öğrencilerin hayata yönelik ilgi ve istekleri amaç olarak belirlenmiştir. Eğitime hâkim olan güç artık öğrencidir. İşte bu noktada, özcü eğitimin öncüleri devreye girmiştir. Bagley ve Bestor'a göre, Amerikan eğitimi ilerlemecilik anlayışıyla birlikte disiplin kavramını eğitimden çıkarmış ve entelektüel disiplinleri amaç olarak değil araç olarak görmüştür. Bu çerçevede zamanla her şeyin merkezinde olan, eğitimi önemsemeyen şımarık

çocuklar yetişmeye başlamıştır. Ancak özcülerin bakış açısına göre öğretmen hem açıklayıcı hem de rehber olarak eğitimin merkezinde olmalıdır.

Sonuç olarak, bir ülkedeki eğitimin kalitesini belirleyen en önemli unsur benimsediği eğitim felsefesidir. Yeni nesillere kültürel değerlerin aktarılması için temel eğitim öğelerini ve disiplini benimseyen özcülük çağlar boyunca etkisini göstermiştir. Özcü kuramın baskıcı olduğunu düşünen ve eğitimi öğrenci hâkimiyetine bırakan ilerlemeci-sosyal yapılandırmacı eğitim anlayışları Türkiye’de ve Amerika’da eğitimin temeline yerleşmiştir. Ancak zamanla özcülüğün üzerinde durduğu ve günümüzde de tartışılan birtakım sorunlar ortaya çıkmıştır. Bu sorunlar; temel bilgiler olmadan öğrencilerin problemlerini nasıl çözeceğine, eğitim sadece hayatla ilgili basit sorunları çözebilecek şekilde uyarlanırken (deneyler, projeler, geziler vb. tekniklerle) içeriğinin gün geçtikçe nasıl zayıflatıldığına, öğretmenin varlığının neden sürekli bir şekilde yok sayıldığına, vb. yöneliktir. Nitekim bu çalışmada görülmektedir ki özcü düşünürlerden Bagley ve Bestor, sorunlara yönelerek farklı çözümler üretmiş ve düşünceleriyle özcü-temel eğitimin yeniden günümüzde canlanmasına vesile olmuştur.

The Rebirth of Essentialism: William Bagley and Arthur Bestor's Perspectives on Basic Education

Summary

Beyhan BAYRAK

Dr.

ORCID: 0000-0001-7428-936X

kalkanbeyhan@hotmail.com

Introduction

General purpose of essentialism is to transfer cultural heritage to new generations and to raise educated good citizens. In this context, it is a theory that advocates reflecting the sciences, arts and basic abilities that were useful in the past to the future through education (Gutek 2014: 289). The essentialists, emphasizing discipline, order, control and diligence; believes that basic abilities such as reading, writing, mathematics and contemporary social behaviors make people a highly equipped being.

Basic education has been applied and made itself felt in schools throughout the historical process. However, although it was expressed in various forms in his education, there was no organized movement until the 1930s, since essentialism emerged as a reaction against progressivism. Essentialism as a clearly defined educational philosophy was introduced by William C. Bagley in 1938. It is formulated by the essentialist, led by Bagley. Committee for the Advancement of Education launches an attack on progressivism, which gained support and strength in the 1920s (Null 2007; Tuncel 2004: 228). The progressive understanding generally sees education not as a preparation for life, but as "life itself". Every student has a unique potential, and the task of education should be to fully realize this potential through experience. This includes activities that will enable students to build meaning, a curriculum that will enable them to add new information to their existing knowledge, a mutual understanding of learning in cooperation, and assessment techniques based on projects (Cevizci 2016: 131). Thus, in education, while the teacher is assigned the task of being a guide, the student is given a task that is at the center of everything and acquires his own experiences. According to Buber, the teacher with the will to power in education represents the past, that is, history. The teacher, who carries the traditional structure of history, instills values in the child in line with the information arranged beforehand and draws the child into these values. He begins to coercion the student in every way. Coercion is a negative reality and coercion in education means separation, humiliation and rebellion (Bayrak 2021b: 192). According to Bagley, who is an advocate of essentialism, American education has long removed the term 'discipline' from its vocabulary with the adoption of the progressive understanding. Theorists who oppose

the concept of discipline defended the right of the student to choose what to learn, while accepting and opposing all learning tasks imposed by the teacher as 'authoritarian' (Bagley 1938: 253). However, from the essentialists point of view, the teacher is of central importance in education, both as an explanatory and as a manager or guide. In this context, the teacher should be a professional instructor both in terms of having expertise and teaching ability (Cevizci 2016: 50).

In the new era of essentialism, although there are some educational differences among thinkers, they agree on many central points. The most prominent purpose of the school was determined by essentialists as transferring general intellectual disciplines and common skills to young people. The school ensures the continuity of cultural heritage by transferring these skills and subjects. According to this understanding, the primary mission of the school is education; otherwise it is not social engineering, as cultural progressives and restructuringists argue. In essentialists, it is important to preserve the educational function of the school. In this direction, they opposed the childish desires and fads that would lead the schools to an irrational disorder. Because, according to this understanding, while the standards and achievements of European schools have increased recently, the academic standards of American schools have decreased due to such false enthusiasms. The aim of this study is to analyze the ideas of Bagley and Bestor, who think that progressive and constructivist theories weaken the education system and are seen as the founders of the 20th century essentialist approach. It is to reveal why these thinkers emphasize the importance of basic education so much and criticize progressive education. In this direction, in this study, Bagley's views on education, which has a founding feature in terms of essentialists, and his war against progressive understanding will be examined. In the next process, Bestor's disciplined intellectual education approach formed within the framework of liberal education and his criticisms against the progressive understanding that limits education as preparation for life will be analyzed.

William Chandler Bagley

William Bagley (1874-1946) is seen as the leading advocate of Essentialism, which came to the fore again at the beginning of the 20th century due to his views and studies on education (Tuncel 2004: 228; Null 2003: 201; Null 2008). He thinks that American education is weakening and regressing day by day due to the progressive education approach that had an important place in his lifetime. According to the essentialist understanding advocated by Bagley, the first function of education should be to preserve the essence of cultural values and to transfer these values to future generations through a disciplined basic education. Because an effective democracy requires a cultural community. Educationally, this means that each generation has ideas, meanings, understandings, and ideals that represent the common core or the most valuable elements of human heritage. The foundation of universal education should be the idea that there is knowledge of the world beyond one's immediate experience, that a universal school program that speaks to one's past and particularly to the story of one's own country must be provided at an early age. A particular program of study with the stated principles must be the heart of a democratic system or education. According to him, democratic societies "cannot escape from competition or

conflict with totalitarian states unless there is a democratic discipline that will bring strength and solidarity to the democratic goal and ideal. If the theory of democracy does not find a place in the discipline, the theory will soon have only historical significance (Bagley 1938: 251).

Considering that, despite its wide scope and heavy cost to society, American public education is in many ways terribly weak and ineffective, Bagley provides some essential evidence to illustrate this weakness from different angles. *According to the first evidence*; the educational achievement standards of American elementary school students do not meet the achievement standards of many other countries' elementary schools. His success in primary school is far below what he could and should have been. *Secondly*; He states that the level of knowledge of American secondary school students lags behind those of 18-year-olds in other countries. According to him, deficiencies in reading skills of American students have become more evident day by day and failures in fields such as mathematics, grammar and natural sciences have increased especially in high school education. *As the third*; He states that although the expenditures and efforts for education have increased, like all civilized countries, there has been a significant increase in crime rates and even more than in other countries (Bagley 1938: 241-242).

Bagley attributed these negativities in American education to two reasons. The first of these is *"General Economic and Social Factors"*. American education faces difficult and complex problems arising from the rapid increase in population. The second reason is *"Theories of Education"*. With the increase in the young population, the number of educational institutions has also increased. However, with the increasing and diversifying educational institutions, the scholastic standards in education were relaxed and new educational theories were created. The new education theory that Bagley particularly emphasizes and constantly criticizes is the "progressive" education theory. It focuses on the student's freedom, interests and wishes, and deals with the problems of progressive education, which reduces the impact of basic discipline issues, from different perspectives. According to him, along with the slackening standards, the progressives placed too much emphasis on the interests, freedom, immediate needs, personal experience and play of the child in American education, neglecting the phenomena such as effort, study, discipline, race-experience, logical sequence, and discredited the initiative of the teacher. Progressive theory, which naturally creates a strong appeal in new generations, has increasingly affected schools. Progressives who discredit teacher initiative see control and discipline as stupid and cruel. For Bagley, it would be futile to deny the need for the development of self-discipline and to allow external discipline to loosen with the growth of willful maturity. He argues that freedom must go hand in hand with responsibility and that responsible freedom is always a conquest (Bagley 1938: 245).

He states that with the advent of progressive education, in many school systems, the rigid scholastic standards of achievement that were a condition for students to pass grades were completely abandoned. With this situation, instead of different age groups due to staying in classes, classes of students with high grades who lacked in basic education were formed. According to Bagley, failure in school is unpleasant and grade

retention is costly and often ineffective. In this direction, it should be noted that not all students can progress at the same rate. Some will have difficulty starting training and progress very slowly. With the right basic training, they will progress rapidly when they overcome the first hurdles. On the other hand, if education abandons strict standards and does not provide an effective incentive to the effort required to learn, many will find themselves after twelve years of education in a world where illiteracy and lack of basic education are growing (Bagley 1938: 245). He states that progressives in education attach importance to "systematic and sequential learning, the logical, chronological and causal relationship of learning materials, a program based on incidental and natural learning, activities and projects rather than a curriculum based on regularly accumulated and academic development" (Bagley 1938: 246). However, in countries with mobile populations, there should be agreement on the order and grading of courses, and especially important topics. For progressives, people can learn facts and principles when they apply them in action to vital problems they think are worth solving. According to Bagley, the spread of this so-called activity movement among progressives was a result of the project - method, which is an effort to find problems or vital goals in the solution of which the desired learning can be achieved and to encourage students to find them. In addition, the activity movement and the resulting 'activity programs' and 'activity curricula' have an important place in all education levels, as does the project method. Therefore, there is a tendency to see this activity as a self-sufficient goal, regardless of whether or not anything is learned through the activity, where systematic and sequential learning is thrown into the background (Bagley 1938: 246). According to him, 'Basics' should be taught through a systematic program of work and activities for which teachers should be responsible (Watras 2012).

He states that progressives used schools to establish a new social order. Because, in a progressive and constructivist understanding, education should confront social events directly and harmoniously, face real life, establish a natural relationship with the community, and develop a realistic and comprehensive theory of welfare (Bayrak 2021a: 281). According to Bagley, suggestions containing great deviations were presented and trainings were implemented by inculcating the immature students towards a new social order that they determined by themselves. However, such efforts will remain extremely superficial, as students are brought up with unquestioned knowledge and values rather than basic and established learning (Bagley 1938: 249). As it is seen, Bagley constantly criticizes the progressive approach that he thinks weakens American education and tried to bring the importance and value of basic education to light again.

Arthur Bestor

Arthur Bestor (1908-1994) is known for his fight against progressive education by advocating disciplined intellectual education. According to Bestor, education is vital to American democracy. A democratic system of government should include citizens who are highly literate, properly informed and rigorously trained in rational, critical thought processes. If schools cannot rise a nation equipped with these mental qualities, people's inability to deal intelligently with the complex problems that are constantly on

the agenda in science, economy, politics and international relations will be revealed and autonomy will be in danger of collapse (Bestor 1956: 6).

The economic, political and mental health of a democratic state; it happens when the education system successfully adapts to the increasingly heavy intellectual demands of modern life. The type of schooling, which is vital for a democratic society, should be of the type that gives importance to the dissemination of knowledge and science, accepts that the general mind should be strengthened by education, and aims to inform the common sense of the people (Bestor 1953: 2). In this framework, for a free people to be free, the school has goals to achieve, and these are intellectual goals. The purpose of education in public schools should be to raise the intellectual level of the American people as a whole (Bestor 1956: 17). Because for Bestor, real education is "*intellectual education*" (Bestor 1953). Bestor claims that schools exist to teach something and that this thing is the "*power of thinking*" (Bestor 1953: 2). He characterizes thinking as the action performed by one's intellectual powers towards the solution of a problem. The problems of modern life are so complex that tackling them requires extensive knowledge and advanced skill in the use of intellectual processes. According to him, there are three main areas of thinking. *The first is complete* mastery of the basic tools, namely reading. *The second* main area depends on a reliable information repository. *The third* area requires prolonged practice in the ways of systematic thinking developed in basic scientific research areas. In this context, thinking occurs when these areas reveal the solution of a problem (Bestor 1956: 57). American schools, according to Bestor, were created to build a new social order in which disciplined intellectual education would be offered to every citizen without discrimination (Bestor 1956: 83). The nation as a whole depends on its schools and colleges to impart intellectual education to its citizens. Because there is no other institution that society can trust in this regard. If schools and colleges ignore intellectual education, they will never fully demonstrate their existence. It sees basic intellectual disciplines as primary material in the educational process. For the disciplined mind is what education at all levels should strive to produce. The great intellectual disciplines are not merely collections of facts and formulas, but ways of thinking of their own organized structures (Bestor 1956: 28).

Bestor emphasizes that there are some problems in today's curricula. These problems are due to the fact that the education boards that control the curriculum are heavily influenced by professional educators. Because boards of education, local or statewide, are made up of professional and non-professional citizens, they need the advice of professional educators. According to him, there is a need for an advisory group consisting of professional educators consisting of school administrators, education professors and education bureaucrats trained by the latter (Bestor 1956: 125). But instead of such a group, he states that pedagogy professors see themselves as the only real educational advisers (Bestor 1956: 104). Because, according to Bestor, the wisdom of many people should be used to design a balanced and adequate curriculum for any school system. Within this, the role that each of the various intellectual disciplines must play in promoting the intellectual, civic and technological well-being of the nation must be clearly acknowledged (Bestor 1956: 253).

Bestor, who creates the general framework for the structure and formation of the curriculum, later addresses the problem of “*slow learners*” at school and makes suggestions for the creation of programs for these students. Because “if an educator does not believe that a comprehensive intellectual education is valuable and appropriate for every citizen, then he should not behave like a democratic educator” (Bestor 1953: 22). In this regard, Bestor bases its educational philosophy on three pillars; *first*, the limitation that is always present for intellectual disciplines, second is that slow learners can learn but more slowly than usual, and *third*, school should be grouped and graded homogeneously. For the *first premise* as a solution, the slow learner must be taught the intellectual disciplines. Regarding the *second premise*, *tests show that slow learners can learn*. Low intelligence or cultural deprivation does not mean that a person cannot learn. It simply means that the person is learning more slowly than usual. *The third premise* is the corollary of the first two. According to him, if the proposal to teach intellectual disciplines for slow learners is accepted, it would be reasonable to group these slow learners homogeneously so as not to delay the learning rate of average learners (Bestor 1953: 114-116).

While grounding his thoughts on basic intellectual education in this direction, he also compares them with a progressive understanding. First of all, he states that the purpose of progressive education in the exit period is different and it turns into a regressive education due to the changes experienced over time. He states that such a shift in the progressives aim is due to the intellectual split between the learned world and the people. Because pedagogy experts gave up their role in improving teaching and tried to redefine the aims of education. These new educators succeeded in transforming the distinction between secondary and higher education from a purely organizational phenomenon into a profound intellectual divide by ignoring or outright rejecting the considered views of education from the scientific and professional world (Bestor 1956). Meeting the common and individual needs of young people was seen as the school's job and duty by progressives. However, he believes that such a position can “destroy the education system” (Bestor 1953: 75). While continuing to criticize the progressive mentality, he further emphasizes the importance of liberal education. Because liberal education is essentially the transmission of intellectual power. Bestor concentrates on the power here and tries to define it. Intellectual disciplines represent the various ways man has discovered to achieve intellectual mastery and therefore practical power over the various problems he encounters. This power continues to exist in intellectual disciplines, which means power over oneself and over everything else (Bestor 1956: 35). Bestor, liberal education has always been thought of as 'preparation for life'. This means the necessary and appropriate preparation for the maintenance of livelihood. But education ceases to be liberal if it is for this purpose alone, because then it produces people enslaved by their profession, not free citizenship. In this context, to deny that liberal education in the basic disciplines is a preparation for life is to reject the testimony of those who are successful intellectually as well as practically in life (Bestor 1953: 61; Bestor 1956: 83). In the 'adaptation to life movement' advocated by the progressives, vocational training was provided, and the real-life needs of young people were tried to be met by addressing social and personal problems. He strongly opposes these two functions of education. It states that the school is a community-owned

institution along with churches, hospitals, and some government institutions. The school has an educational function in society and therefore it is not possible to undertake any function outside its jurisdiction (Bestor 1956: 116-119).

Bestor, regardless of their occupation, people should receive a solid and comprehensive education (Bestor 1956: 82). Because throughout history, these intellectual disciplines have been accepted as the basis in mock education as well as in practical life and citizenship education. In the modern world, professions have been given more vital importance than ever, and every profession has become more complex. The craftsman of an earlier century could find his way in the world despite his illiteracy and lack of knowledge in basic arithmetic (Bestor 1956: 27). In this context, liberal education is designed to increase self-confidence. Expects people to be able to solve problems using their general intelligence. Occupational and life adaptation programs lead to slavery addiction (Bestor 1953: 63). According to him, the most obvious difference between liberal and professional or vocational education is that “the former relates to basic knowledge, the latter to the application of knowledge to particular practical problems and to particular professions” (Bestor 1956: 66). In general, it is seen that Bestor formed his views on education around a disciplined intellectual education approach. According to him, minds should be equipped with the elements of basic education in order for education to become stronger and move forward with the right steps.

Conclusion

In this study, the general structure of the essentialist approach, which has existed throughout history but turned into a theory while showing its reaction against the progressive understanding in the 20th century, and the educational thoughts of Bagley and Bestor, who are the pioneers of this approach, are analyzed. As a result of these analyzes, it is seen that the most important factor determining the quality of education in a country is the education philosophy it has adopted. Essentialism, which adopts basic educational elements and discipline to transfer cultural values to new generations, has shown its effect throughout the ages. The progressive-social constructivist understanding of education, which thinks that the essentialist theory is oppressive and leaves education to student domination, has become the basis of education in our country and in the United States. However, over time, some problems have emerged, which essentialism focuses on and which are still discussed today. These problems are; how to solve students' problems without basic knowledge, how its content is weakened day by day while education is adapted to solve only simple problems related to life (with techniques such as experiments, projects, excursions, etc.), why the teacher's presence is constantly ignored, etc. oriented. As a matter of fact, it is seen that Bagley and Bestor, who are essentialist thinkers, have produced different solutions by turning to these problems and with these thoughts, they have been instrumental in the revival of essentialist-basic education today.

KAYNAKÇA| REFERENCES

- Bagley, W. C. (1938). An Essentialist's Platform for the Advancement of American Education. *Educational Administration*, 24(4): 241-256.
- Bayrak, B. (2021a). George S. Counts'un Sosyal Yeniden Yapılandırma Anlayışında Toplum, Eğitim ve Kültür İlişkisi. *The Journal of Academic Social Science*, 9(123): 280-296.
- Bayrak, B. (2021b). Martin Buber'in Diyolojik Eğitim Anlayışı ve Karakter Eğitimine Yansıması, *Sosyal ve Beşerî Bilimlerde Araştırma ve Değerlendirmeler*, 1(1): (ed. A. Ç. Ceylan, vd., ss. 185-203). Ankara: Gece Kitaplığı.
- Bestor, A. E., JR. (1953). *Educational Wastelands: The Retreat from Learning in our Public Schools*, Urbana, IL. University of Illinois Press.
- Bestor, A. E., JR. (1956). *The Restoration of Learning: A Program for Redeeming the Unfulfilled Promise of American Education*. New York: Alfred A. Knopf.
- Cevizci, A. (2016). *Eğitim Felsefesi*. İstanbul: Referans Kitaplar.
- Gutek, G. L. (2014). *Eğitime Felsefi ve İdeolojik Yaklaşımlar*. Ankara: Ütopya Yayınevi.
- Null, J. W. (2003). An Intellectual Progressive Educator: Toward a Rereading of William Chandler Bagley, 1874–1946. *The Educational Forum*, 67(4): 300-307.
- Null, J. W. (2007). William C. Bagley and the Founding of Essentialism: An Untold Story in American Educational History. *Teachers College Record*, 109(4): 1013-1055.
- Null, J. W. (2008). William Bagley Versus Arthur Bestor: Why the Standard Story is Not True. *The Educational Forum*, 72(3): 200-214.
- Tuncel, G. (2004). Öğretmenlerin Kendi Eğitim Felsefelerini İnşa Etmeleri Üzerine. *Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi*, 0(10): 223-242.
- Urban, W. J. (2013). Anti-progressivism in Education: Past and Present. *International Journal of Progressive Education*, 9(1): 14-24.
- Watras, J. (2012). Developing a Democratic View of Academic Subject Matters: John Dewey, William Chandler Bagley, and Boyd Henry Bode. *Philosophical Studies in Education*, 43: 162-170.